

BARIŞ İNŞASI

Dr. Cihan Dizdaroğlu

Coventry Üniversitesi - Güven, Barış ve Sosyal İlişkiler Merkezi
cihan.dizdaroglu@coventry.ac.uk

ÖZET

Barış inşası, bir çatışmanın altında yatan nedenlerin giderilmesi ve kalıcı barışın tesis edilmesine yönelik kapsamlı süreci ifade eder. Literatüre ilk kez Johan Galtung'un çalışmasıyla 1970'lerde girdiyse de, Uluslararası İlişkiler ile Barış ve Çatışma Çalışmaları alanlarında Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte ilgi görmeye başlamıştır. Kavrama ilişkin çalışma ve uygulamaların gelişiminde Birleşmiş Milletler katalizör olmuştur. Soğuk Savaş sonrasındaki liberal barış inşası uygulamaları, dönemin popüler liberal (demokratik) barış anlayışını yansıtan demokrasi tesisi, insan hakları, hukukun üstünlüğü, serbest ekonomi vb. ilkeler çerçevesinde şekillenmiştir. Uluslararası politikada hakim konumunu sürdüren bu 'tepeden inme' ve 'devlet merkezli' barış inşası anlayışına yönelik eleştiriler mevcuttur. Özellikle barış inşası süreçlerinin aşağıdan yukarı işlemesi, yerel aktörlerin katılımının sağlanması ile eleştirel çalışmalar, içerik ve uygulamalarının değişiminde önemli rol oynamaya devam etmektedir.

ATIF İÇİN: Dizdaroğlu, Cihan, "Barış İnşası", *Güvenlik Yazıları Serisi*, No.13, Ekim 2019. https://trguvenlikportali.com/wp-content/uploads/2019/10/BarisInsasi_CihanDizdaroglu_v.2.pdf

DOI: 10.13140/RG.2.2.21723.31520

Barış inşası kavramı en basit anlamıyla, bir çatışmanın altında yatan nedenlerin giderilmesini sağlamaya çalışan kapsamlı süreci anlatır.

Çatışma çözümü (*conflict resolution*), çatışmaların yapıcı bir şekilde ele alınması ve şiddete dönüşmeden çözülmesi veya şiddete dönüşmüşse barışçıl yöntemlerle kontrol edilip sonlandırılmasını ifade eder. Öte yandan, çatışmaların çözümü için taraflar arasında bir uzlaşma sağlansa da, bunun pratikte günlük hayata etki ederek kalıcı olabilmesi için çatışma sonrasında gerekli barış ortamının sağlanması ve sürdürülebilmesi önemlidir. Bu noktada, daha uzun vadeli bir sosyal dönüşümü sağlayarak çatışmanın temel nedenlerini ortadan kaldırmayı ve kalıcı barış ortamını tesis etmeyi ifade eden barış inşası (*peacebuilding*) kavramı gündeme gelir.

Barış inşası kavramı en basit anlamıyla, bir çatışmanın altında yatan nedenlerin giderilmesini sağlamaya çalışan kapsamlı süreci anlatır (Bercovitch & Jackson, 2009: 168). Kavram ilk kez Johan Galtung tarafından 1976 tarihli *Three Approaches to Peace: Peacekeeping, Peacemaking and Peacebuilding* başlıklı çalışmasında kullanılmıştır. Galtung'a (1976: 298) göre barış inşası, savaşın nedenlerinin giderilmesi ile savaşa alternatif sunabilecek ve sonunda toplumun tüm kademelerinde sürdürülebilir barışı sağlayacak yapının oluşturulmasına yönelik eylemleri içermektedir. Diğer bir deyişle, önerilen üçlü çatışma çözümü (barışı koruma, barış yapma ve barış inşası) unsurlarını tamamlayıcı nitelikte olan bu kavram, barış için daha iyi bir alt yapının inşasını hedeflemektedir. Barış inşası kavramı her ne kadar Galtung'un çalışmasıyla 1970'lerin ortalarında literatüre girmişse de, ancak 1990'lardan itibaren ilgi görmeye başlamıştır.

Kavrama yönelik duyulan ilginin artmasında Birleşmiş Milletler (BM) eski Genel Sekreteri Boutros Boutros-Ghali'nin 17 Haziran 1992'de BM Güvenlik Konseyi'ne sunduğu *An Agenda for Peace: Preventive Diplomacy, Peacemaking and Peace-keeping* başlıklı raporu önemli bir rol oynamıştır. Söz konusu raporda (1992, para. 21) çatışma sonrası barış inşası, "tarafların yeniden çatışmaya dönmesini önlemek amacıyla barışın güçlendirilmesi ve pekişmesini sağlayacak yapıların belirlenmesi ve desteklenmesi eylemi" şeklinde tanımlanmıştır. Bunun sağlanabilmesi içinse "zayıf ulusal yapıların ve kabiliyetlerin dönüşümünün desteklenmesi ve demokratik kurumların güçlendirilmesi" hedeflenmiştir (1992, para. 59). Her ne kadar rapor kavrama dair çok kapsamlı bir içerik sunmasa da, hemen ardından Uluslararası İlişkiler ile Barış ve Çatışma Çalışmaları alanlarında kavramın daha fazla ilgi görmeye ve tartışılmaya başlandığı görülmektedir.

Sonraki yıllarda yayınlanan ve BM'nin barış inşası vizyonunu daha anlaşılır şekilde açıklamaya çalışan raporlar (*A Supplement to an Agenda for Peace -*

Çatışma sonrası
dönemde isteyen
hükümetlere
yardımcı
olunması ve
barış inşası için
ihtiyaç duyulan
kaynakların
sağlanması
amacıyla, 2005
yılında 'Barış
İnşası
Komisyonu'
kuruldu.

1995, *An Agenda for Democratization* - 1996, *Report of the Panel on United Nations Peace Operations* – 2000 ve *A More Secure World: Our Shared Responsibility* – 2004), kavramın gelişmesi ve tanımının genişlemesine katkı sağlamışlardır. Çatışmadan çıkmış ülkelerinin yarısından fazlasının beş yıl içerisinde yeniden çatışmaya sürüklendiğini ortaya koyan akademik araştırmaların (Murthy, 2007: 47) ardından, BM bünyesinde bu yöndeki faaliyetlerin iyileştirilebilmesi, çatışma sonrası dönemde isteyen hükümetlere yardımcı olunması ve barış inşası için ihtiyaç duyulan kaynakların sağlanması amacıyla, 2005 yılında 'Barış İnşası Komisyonu' (*Peacebuilding Commission*) kuruldu (Ryan, 2013: 30–31). Ayrıca, 'Barış İnşası Destek Ofisi' (*Peacebuilding Support Office*) ve 'Barış İnşası Fonu' (*Peacebuilding Fund*) da oluşturuldu. Tüm bu gelişmelerden de anlaşılacağı üzere, BM barış inşası kavramına dair çalışmaların ve uygulamaların gelişiminde önemli bir katalizör görevi üstlenmiştir.

Barış inşası kavramının gelişiminde John Paul Lederach'ın devletlerden ziyade toplumun rolünü ön plana çıkaran, daha kapsayıcı yaklaşımı da önemlidir. Lederach (1997: 5) barış inşasını, "çatışmayı daha kalıcı barışçıl ilişkilere dönüştürmek için ihtiyaç duyulan süreç, yaklaşım ve aşamalar bütününe kapsayan, oluşturan ve sürdüren kapsamlı bir kavram" şeklinde tanımlamaktadır. Bu yaklaşım, çatışmanın altında yatan yapısal, ilişkisel ve kültürel sorunları dönüştürmeyi hedefleyen çabaların tümünü kapsayan bir sürece işaret etmektedir. Farklı aktörlerin katılımını gerektiren bu süreçte Lederach, üç tür liderlik (üst kademe, orta kademe ve halk liderliği) olduğunu öne sürmektedir. Şekil-1'de ayrıntılı olarak görülebilecek farklı düzeylerdeki bu liderliklerin birbirleriyle koordineli ve iletişim halinde çalışmaları sürdürülebilir ve etkin barışın inşası için önemlidir (Lederach, 1997: 38–43). Buradan, tabana yayılacak bir barış inşası sürecinin etkileyeceği kitlenin de arttığı görülmektedir.

Barış inşası kavramının teori ve pratikte yaygın olarak kullanılmasında uluslararası politikada yaşanan değişimler de önemli rol oynamıştır. Özellikle Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte çatışmaların doğasında önemli değişimler meydana gelmiştir. Bu dönemde, devletler arası çatışmalar yerini büyük ölçüde etnik ve dinsel temelli iç çatışmalara bırakmıştır. Bu dönüşüme paralel olarak, Soğuk Savaş dönemi boyunca daha çok devletler arası çatışma ortamlarında barışı sağlamak amacıyla tarafları silahsızlandırmak, tampon bölge oluşturmak, sınırları gözetmek ve ateşkesin devamını sağlamak gibi geleneksel bir görev tanımına sahip olan 'barışı koruma' (*peace-keeping*) operasyonlarının işlevlerinin genişletilmesi gündeme gelmiştir. BM Genel Sekreteri Boutros Boutros-Ghali'nin 1992 tarihli raporunda da bu konu ele

Barış inşası

kavramının teori

ve pratikte

yaygın olarak

kullanılmasında

uluslararası

politikada

yaşanan

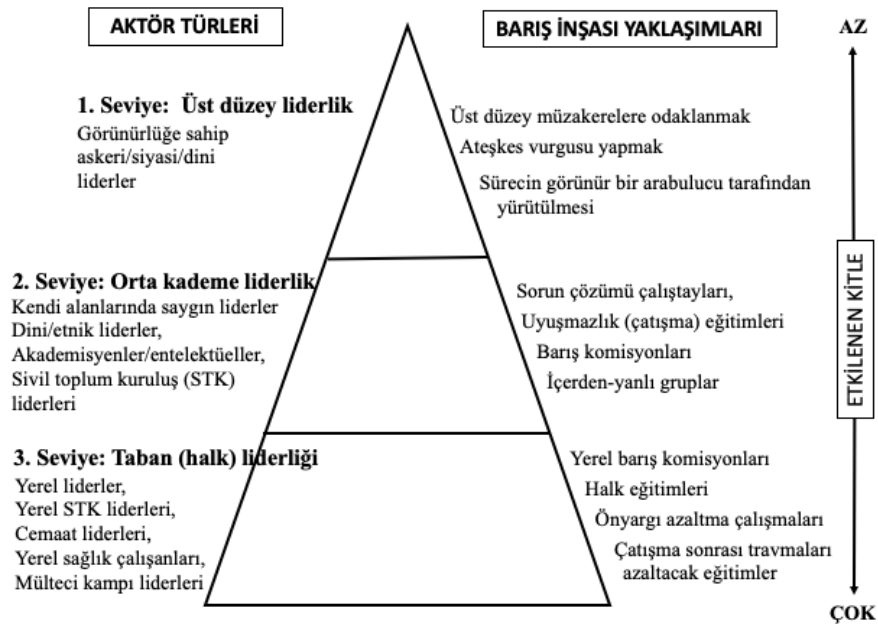
değişimler de

önemli rol

oynamıştır.

alınarak, barışı koruma operasyonlarının görev ve sorumlulukları artırılmıştır. BM barış operasyonlarına askeri personelin yanı sıra sivil personelin de dahil edilmesiyle, 'ikinci nesil' olarak tanımlanan, daha geniş bir işleve sahip barış operasyonları yürütülmesi sağlanmıştır. Bu dönemde Namibya, El Salvador, Kamboçya ve Kuzey İrlanda gibi ülkelerde hayata geçirilen ikinci nesil barışı koruma güçlerine, daha kapsamlı çözüm sağlayacak şekilde seçimlerin izlenmesi, insan haklarının korunması, yerel kurumların güçlendirilmesi ve yerel güvenlik personelinin eğitilmesi gibi barış inşasına odaklanan görevler de verilmiştir. Diğer bir deyişle, daha uzun vadeli bir sosyal dönüşüme odaklanarak kalıcı barışın sağlanması hedeflenmiştir.

Şekil 1: Barış İnşası Aktörleri ve Yaklaşımları.

Kaynak: Lederach, J. P. (1997). *Building Peace: Sustainable Reconciliation in Divided Societies*. Washington, DC: United States Institute of Peace Press, s. 39.

Bu gelişmeler, temel olarak demokratik devletlerin birbirleriyle savaşmayacağı savına dayalı 'liberal (demokratik) barış' teorisine ilginin Soğuk Savaş sonrasında artmasına paralel yaşanmıştır (Ryan, 2013: 27). Dolayısıyla bu anlayışın da barış inşası kavramına yönelik düşüncelerin gelişiminde önemli etkileri olmuştur. Bu dönemde, uluslararası barış inşası yönündeki faaliyetlerin sayıları ve boyutları hızla artarken, bu faaliyetlerin ağırlıklı olarak uluslararası örgütler ve Küresel Kuzey'deki ülkeler tarafından başlatıldığı veya yürütüldüğü, dolayısıyla liberal barış anlayışı çerçevesinde şekillendiği görülmektedir (Özdem & Lee, 2016: 40). Bu dönemde çatışmadan etkilenen toplumlara yönelik uygulanan barış inşası

Barış İnşası
programlarının
pek çoğunda
demokrasi tesisi,
insan hakları,
hukukun
üstünlüğü,
serbest ekonomi
vb. ilkeleri
savunan liberal
barış anlayışının
izlerini
görebilmek
mümkündür.

programlarının pek çoğunda demokrasi tesisi, insan hakları, hukukun üstünlüğü, serbest ekonomi vb. ilkeleri savunan liberal barış anlayışının izlerini görebilmek mümkündür (Ryan, 2013: 32; Özerdem & Lee, 2016: 41).

Roland Paris'in (2004) *At War's End: Building Peace After Civil Conflict* başlıklı çalışmasında ortaya koyulduğu üzere, 1989-1999 döneminde on dört ülkedeki iç savaşlardan sonra yürütülen büyük çaplı barış inşası operasyonları, kendi içlerinde farklılıklar içerse de, temel itibariyle demokratikleşme ve serbest piyasaya geçiş olmak üzere ortak bir strateji çerçevesinde gerçekleştirilmiştir. Her ne kadar liberal barış inşası (*liberal peacebuilding*) anlayışının kendi içinde sorunsuz ve çatışma sonrası ortamlar için uygun olduğu düşünülse de, Paris'in (2004: 1 55) incelediği örneklerden de anlaşılacağı üzere, izlenen stratejinin ya çatışmaları yeniden tetiklemeye ya da tarihi çatışma dinamiklerini yeniden alevlendirmeye katkı sağladığı sonucu çıkmaktadır.

Bu durum, liberal barış inşası yaklaşımının akademisyenler tarafından 'devlet merkezli' olduğu, daha çok devlet inşasına (*state-building*) odaklandığı, yerel aktörler ve ihtiyaçları göz ardı ettiği vb. gerekçelerle yoğun şekilde eleştirilmesini de beraberinde getirmiştir (Richmond, 2006; Mac Ginty & Richmond, 2013; Mac Ginty, 2015). Özellikle barış inşasının aşağıdan yukarı (*bottom up*) işlemesi, yerel aktörlerin katılımının ve gündelik hayatta barış ortamının gözetilmesi gerektiğini düşünen akademisyenler, çatışma ortamlarına yönelik müdahalelerde kurumsal ve yerel kapasitenin aslında yok edildiğini savunmaktadırlar. Bunun nedeninin ise daha çok devlet ve kurumlarına odaklanma eğiliminde olan liberal barış inşası anlayışının tepeden inmeci (*top down*) faaliyetleri olduğunu öne sürmektedirler. Buna paralel olarak, yerel sahiplenme (*local ownership*) ile yerel aktörlerin sürece katılımına önem veren ve eleştirel bakış açısını yansıtan özgürleştirici (*emancipatory*) bir barış inşası yaklaşımı önerirler (Richmond, 2006).

Robert Cox'un (1981) Uluslararası İlişkiler literatüründe çığır açan 'problem çözücü' ve 'eleştirel' teoriler ayrımından yola çıkan Michael Pugh (2013), barış inşasına yönelik yaklaşımları iki hakim yaklaşım etrafında özetlemiştir. Daha çok liberal barış inşası anlayışını yansıtan problem-çözücü yaklaşım, çatışmaya dair sorunları hızla çözüme işlevselliğini benimserken, daha yapısal sorunlara karşı kayıtsız kalmaktadır. Buna karşın eleştirel bakış açısına sahip ikinci grup ise, kısa vadeli ve yüzeysel sorunlara odaklanan yaklaşımın ötesine geçerek, toplumdaki mevcut güç ilişkilerini sorgulayarak sorunun temeline inmeye çalışmaktadır. Bu yaklaşım, özellikle 'liberal barış inşası' anlayışı ile üçüncü ülkeler, uluslararası örgütler ve uluslararası finans kuruluşları tarafından yürütülen ve finanse edilen hakim barışı destelemeye müdahalelerine

Her çatışma sonrası duruma uygulanabilecek tek tip sihirli bir formül olmadığı literatürdeki tartışmaların süregiden yoğunluğundan da rahatlıkla görülebilir.

eleştirel bir bakış açısı sunmaktadır (Mac Ginty, 2013: 3). Son yıllarda her ne kadar eleştirel yaklaşımı benimseyen barış inşasına yönelik çalışmaların sayısında artış görülmüşse de, hem barış inşası uygulamaları hem de çalışmalarında problem çözücü anlayışın hala hakim olduğu görülmektedir. Roger Mac Ginty (2013: 3), istisnalar olmakla birlikte, genel olarak ABD’de barış inşası çalışanların çoğunu problem çözücü yaklaşım altında konumlandırırken, eleştirel anlayışa sahip akademisyenlerin daha çok Avrupa ve Küresel Güney’den olduğunu ileri sürmektedir.

Burada ana hatlarıyla özetlenen barış inşasına yönelik teorik ve pratik tartışmalar hem akademik dünyada hem de uygulayıcılar arasında önemli bir tartışma konusu olmaya devam etmektedir. En iyi barış inşası uygulamalarının hangileri olduğu ve özellikleri konusunda öne sürülen tüm yaklaşımlara rağmen her çatışma sonrası duruma uygulanabilecek tek tip sihirli bir formül olmadığı literatürdeki tartışmaların süregiden yoğunluğundan da rahatlıkla görülebilir.

KAYNAKÇA

- Bercovitch, J., & R. Jackson (2009). *Conflict Resolution in The Twenty-first Century: Principles, Methods, and Approaches*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Boutros-Ghali, B. (1992). *An Agenda for Peace: Preventive Diplomacy, Peacemaking and Peace-keeping*. New York: United Nations.
- Boutros-Ghali, B. (1995). *A Supplement to an Agenda for Peace*. New York: United Nations.
- Boutros-Ghali, B. (1996). *An Agenda for Democratization*. New York: United Nations.
- Cox, R. (1981). "Social Forces, States and World Orders: Beyond International Relations Theory", *Millenium-Journal of International Studies*, Cilt 10 (2), ss. 126-155.
- Galtung, Johan (1976). "Three Approaches to Peace: Peacekeeping, Peacemaking and Peacebuilding", J. Galtung (der.), *Peace, War and Defence: Essays in Peace Research*. Copenhagen: Ejlers.
- Lederach, J. P. (1997). *Building Peace: Sustainable Reconciliation in Divided Societies*. Washington, DC: United States Institute of Peace Press.
- Mac Ginty, R. (der.), (2013). *Routledge Handbook of Peacebuilding*. New York: Routledge.
- Mac Ginty, R. (2015). "Where is the Local? Critical Localism and Peacebuilding", *Third World Quarterly*, Cilt 36 (5), ss. 840–856.
- Mac Ginty, R., ve O. Richmond (2013). "The Local Turn in Peace Building: A Critical Agenda for Peace", *Third World Quarterly*, Cilt 34 (5), ss. 763-783.
- Murthy, C. S. R. (2007). "New Phase in UN Reforms: Establishment of the Peacebuilding Commission and Human Rights Council", *International Studies*, Cilt 44, ss. 39–56.
- Özerdem, A., ve S. Y. Lee (2016). *International Peacebuilding: An Introduction*. Oxon ve New York: Routledge.
- Paris, R. (2004). *At War's End: Building Peace after Civil Conflict*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Pugh, M. (2013). "The Problem-solving and Critical Paradigms", R. Mac Ginty (der.), *Routledge Handbook of Peacebuilding*. New York: Routledge, ss. 11-24.

- Richmond, O. P. (2006). "The Problem of Peace: Understanding the 'Liberal Peace' ", *Conflict, Security & Development*, Cilt 6 (3), ss. 291-314.
- Ryan, S. (2013). "The evolution of peacebuilding", R. Mac Ginty (der.), *Routledge Handbook of Peacebuilding*. New York: Routledge, ss. 25-33.
- United Nations (2000). *Report of the Panel on United Nations Peace Operations (Brahimi Report)*, A/55/305-S. New York: United Nations.
- Bercovitch, J., & R. Jackson (2009). *Conflict Resolution in The Twenty-first Century: Principles, Methods, and Approaches*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Boutros-Ghali, B. (1992). *An Agenda for Peace: Preventive Diplomacy, Peacemaking and Peace-keeping*. New York: United Nations.
- Boutros-Ghali, B. (1995). *A Supplement to an Agenda for Peace*. New York: United Nations.
- Boutros-Ghali, B. (1996). *An Agenda for Democratization*. New York: United Nations.
- Cox, R. (1981). "Social Forces, States and World Orders: Beyond International Relations Theory", *Millenium-Journal of International Studies*, Cilt 10 (2), ss. 126-155.
- Galtung, Johan (1976). "Three Approaches to Peace: Peacekeeping, Peacemaking and Peacebuilding", J. Galtung (der.), *Peace, War and Defence: Essays in Peace Research*. Copenhagen: Ejlers.
- Lederach, J. P. (1997). *Building Peace: Sustainable Reconciliation in Divided Societies*. Washington, DC: United States Institute of Peace Press.
- Mac Ginty, R. (der.), (2013). *Routledge Handbook of Peacebuilding*. New York: Routledge.
- Mac Ginty, R. (2015). "Where is the Local? Critical Localism and Peacebuilding", *Third World Quarterly*, Cilt 36 (5), ss. 840–856.
- Mac Ginty, R., ve O. Richmond (2013). "The Local Turn in Peace Building: A Critical Agenda for Peace", *Third World Quarterly*, Cilt 34 (5), ss. 763-783.
- Murthy, C. S. R. (2007). "New Phase in UN Reforms: Establishment of the Peacebuilding Commission and Human Rights Council", *International Studies*, Cilt 44, ss. 39–56.
- Özerdem, A., ve S. Y. Lee (2016). *International Peacebuilding: An Introduction*. Oxon ve New York: Routledge.

Paris, R. (2004). *At War's End: Building Peace after Civil Conflict*. Cambridge: Cambridge University Press.

Pugh, M. (2013). "The Problem-solving and Critical Paradigms", R. Mac Ginty (der.), *Routledge Handbook of Peacebuilding*. New York: Routledge, ss. 11-24.

Richmond, O. P. (2006). "The Problem of Peace: Understanding the 'Liberal Peace' ", *Conflict, Security & Development*, Cilt 6 (3), ss. 291-314.

Ryan, S. (2013). "The evolution of peacebuilding", R. Mac Ginty (der.), *Routledge Handbook of Peacebuilding*. New York: Routledge, ss. 25-33.

United Nations (2000). *Report of the Panel on United Nations Peace Operations (Brahimi Report)*, A/55/305-S. New York: United Nations.

United Nations (2004). *A More Secure World: Our Shared Responsibility. Report of the High-level Panel on Threats, Challenges and Change*. New York: United Nations.

EK OKUMA

Firchow, P. (2018). *Reclaiming Everyday Peace: Local Voices in the Politics of Measurement and Evaluation after War*. Cambridge: Cambridge University Press.

Özerdem, A. (2013). *Barış İnşası Kuram ve Uygulaması*. Ankara: Nobel Akademik Yayıncılık.

İNTERNET

United Nations Peacebuilding Commission,
<https://www.un.org/peacebuilding/commission>

Everyday Peace Indicators, <https://everydaypeaceindicators.org>

Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK) Derneği, Türkiye’de uluslararası ilişkiler çalışmalarının gelişimine katkıda bulunmak, ilgili alanlarda çalışanları bir araya getirmek ve çalışmalarını desteklemek amacıyla bir grup akademisyen, medya çalışanı ve dışişleri mensubu tarafından 2004 yılında tarihinde kurulmuştur. 2010 yılından beri *International Studies Association (ISA)* ortak kuruluşu ve 2016’dan beri de *Balkan Political Science Association (BPSA)* üyesi olan UİK, iki yılda bir düzenlediği *Uluslararası İlişkiler Çalışmaları ve Eğitimi Kongresi* ile *Güvenlik Akademisi* ve *Dış Politika Akademisi* eğitim programlarını gerçekleştirmektedir. Uluslararası İlişkiler disiplininin Türkiye’deki gelişimine katkı yapmış öğretim üyelerine yönelik *Ustalara Saygı Ödülü* ile genç akademisyenlere yönelik *Teşvik Ödülü* veren UİK, başta *Uluslararası İlişkiler* dergisi ile *Güvenlik Çalışmaları* serisi olmak üzere kapsamlı bir yayım programı ile *Güvenlik Portalı (GP)*, *Türkiye Barışı Koruma Veri Tabanı (TÜBAKOV)*, *Kavram Avcıları* ve *Black Sea Young Reformers Fellowship (BSYRF)* projelerini hayata geçirmiştir.

UİK hakkında daha fazla bilgi almak için, lütfen [web sayfasını](https://www.uik.org.tr) (https://www.uik.org.tr) ziyaret ediniz.

© UİK 2019

Bu çalışmanın telif hakları Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK)’e ait olup, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca kaynak gösterilerek kısmen yapılacak makul alıntılar dışında, hiçbir şekilde önceden izin alınmaksızın kullanılamaz, yeniden yayımlanamaz. Bu çalışmada yer alan değerlendirmeler yazarına aittir; UİK’in kurumsal görüşünü yansıtmamaktadır.

Güvenlik Yazıları, NATO Kamu Diplomasisi Birimi tarafından desteklenmektedir.

Security Papers are supported by the NATO Public Diplomacy Division.